juttustada. — Reinowadder teadis, kus ühhes nõukas talloperres tappetud nuumsigga warnas rippus. Mõñi teine olleks nisugguse maggusa sutäie ükſi önneks wõtnud, agga miño lel mõtles teisiti, ruttas hundile, räkis luggu tõt möda ja läksid siis kahhekeste sagile, kui enne sedda kaupa teinud, kasso ning kahjo issekeskis ühhewõrra jäggada. Reinowadder ei põlgand waewa, pugges äddaga pissikesest akna august sisse ja wiskas nuum-sea wälja hundi kätte. Önnetumal kombel ollid koerad liggidal, tõmbasid rebbase aiso niñasse, nusisid kunni tedda ülles leidsid ja sassisid mehhikese kassoka armetumast ärra. Waewalt ja sure walloga peasis wiimaks lel werrise kassokaga waenlaste käest lahti, ruttas Kriimsilma ülles otsima, kaebas alledast oña willetsust ja küssis, kus ta sagiossa piddi ollema? Hunt kostis, ambid irwitades: „„Siño nokka tarwis, wennike, ollen kõige kallima tükki tallele pannud. Tulle, wõtta ossa kässile ja nossi raswa külleſt mahha, siis uñustad waewa ja werrise kassoka.““ Nõnda räkides tõi ta ossatükki wälja. Küllap nüüd arwate, et üks nuumsea taggamine kints ehk essimene sapsotük, wai raswane seljatük lüllidega ehk kõige wähhemalt mõñed maggusad külleluukesed Reinowadderile ossaks said? Rimetud tükkidest ei olnud einetki nähha! Look, misga perremees sea jalgopiddi warna ripputanud, olli mo lellele ossaks jänud; terwe nuumsea, luie ja kañaraga tükkis olli waña, kallis, tru, aus Kriimsilm-issand ükſi nahka pannud, ja näitas wälja kui

tiine koñ. Reinowadder ei sanud wihha ning meleaiguse pärrast mitte sõña suust wälja. — Suur, aus kuñingas ja üllemad riigi-issandad, teie wõite issekeskis õigust möda arwata, mis nisuggune sõbrusetükkike wäärt on. Jah, auwäärt kuñinglik issand ja üllemwallitseja! tuhhat nisugguſi kelmitükkisi on hunt miño lellele teinud, ja kui Reinowadder isse siin seisaks, wõiks ta tossinade kaupa neid üllestunnistada ja parremine enda eest kosta, kui miña. — Agga mis pean ma Kriimsilma albi pöratse kaebamiste peale kostma? Teie ollete teña jutto kuulnud ja wõite ni hästi ärramõista kui miña, et se üks üsna jampsi-lorri olli. Ja kui noremal põlwel Reinowadder tõeste mõñe korra Kriimsilma norikule sõbrust on näitaud, siis teame selgeste, et eñand sedda ial pahhaks ei olle pannud, weel wähhemine mehhele ädda kaebanud. Olleks hunt pissut targem, siis wõttaks ta parremine sähherdusi örnaid juhtumisi kinni katta kui teistele naeruks üllestunnistada! Jäñesse ennemuistene juttuke lialte on üks selge naero-assi! Wai kas koolmeistril ei olle wolli kolilast karristada, kui laps targalt õppetust tähhel ei panne ja loowiisi teisiti laulab, kudda õppetati? Poisikesed peawad irmo ja karristust sama kui koerustikko- ning kelmi-tööd tewad; muido ei saaks nad ellopäiwil õppetust wasto wõtma. Jäñes olleks parremine su piddand kinni pañema kui waña lorrisewa täddi kombel siin tühja akkas tõnnima. Nüüd tulleb Pitsi luggu meil kässile! Mehhike kaebab,

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1105